

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/151/2017
Identifikačné číslo spisu: 7802899844
Dátum vydania rozhodnutia: 18.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Danica Kočičková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7802899844.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu D. W., bývajúceho v E. právne zastúpeného JUDr. Jánom Mikulákom, advokátom so sídlom v Košiciach, Františkánska 5, proti žalovanému JUDr. H. F., bývajúcemu v E., zastúpenému JUDr. Ladislavom Csákóom, advokátom so sídlom v Rožňave, Hviezdoslavova 4, za účasti KOOOPERATIVY poisťovňa, a.s. Vienna Insurence Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, v konaní na strane žalovaného, o náhradu škody, v konaní vedenom na Okresnom súde Rožňava pod sp.zn. 6C/434/2002, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. novembra 2015, sp.zn. 3Co/107/2014 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému priznáva náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

KOOOPERATIVE poisťovni, a. s. Vienna Insurence Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441 náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Podanou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 78 420,63 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,5 % ročne zo žalovanej sumy od podania žaloby až do zaplatenia, a to titulom náhrady škody, ktorá mu podľa jeho tvrdenia mala vzniknúť tak, že žalovaný ako jeho splnomocnený právny zástupca neuhradil v konaní o vrátenie kúpnej ceny vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 44Cb/685/1994 súdny poplatok, v dôsledku čoho súd konanie, v ktorom by bol podľa jeho názoru úspešný, zastavil a tiež tak, že v konaní vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp.zn. 9Cb/174/1998 si uplatnil žalobou na základe odporúčania žalovaného iný nárok zo zodpovednosti za vady (zľavu z kúpnej ceny) ako pôvodne v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 44Cb/685/1994 (vrátenie kúpnej ceny v dôsledku odstúpenia od zmluvy), čo bolo pre neho nevýhodné, pretože súd žalobu zamietol s odôvodnením, že odstúpením od zmluvy zo dňa 25. októbra 1994 si zvolil jednu z možností, ktorú mu dáva na výber zákon v rámci uplatnenia nárokov zo zodpovednosti za vady v ustanovení § 436 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, čím stratil možnosť domáhať sa iného nároku zo zodpovednosti za vady dodaného tovaru tak, ako to vyplýva z § 436 Obchodného zákonníka.

2. Okresný súd Rožňava (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 4. decembra 2013, č.k. 6C/434/2002-716 žalobu o náhradu škody zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 7 203,26 € na účet jeho právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že žalovaný zodpovedá za ním uplatnenú škodu. Zdôraznil, že zodpovednosť advokáta za škodu spôsobenú klientovi v súvislosti s výkonom advokácie je zodpovednosť objektívna a je založená na súčasnom splnení troch predpokladov, ktorými sú: a/činnosť advokáta súvisiaca s výkonom advokácie, b/ vznik škody, c/príčinná súvislosť medzi činnosťou advokáta a vznikom škody. Kumulatívne splnenie uvedených predpokladov zodpovednosti za škodu musí byť v konaní jednoznačne preukázané, pričom dôkaznú povinnosť má poškodený, teda žalobca, čo v danom prípade nebolo splnené, pretože v čase keď žalobca splnomocnil žalovaného na zastupovanie v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 44Cb/685/1994 (čo bolo 5. júna 1997) poskytol žalovanému len sumu 18 900 Sk, ktorá nezodpovedala sume súdneho poplatku, ktorý mal byť uhradený v uvedenom konaní (94 500 Sk). Vo vzťahu k ďalšiemu dôvodu vzniku žalobcom uplatnenej náhrady škody okresný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že na základe odstúpenia od zmluvy zo dňa 25. októbra 1994 mal žalobca vrátiť predávajúcemu - spoločnosti SLOV-FALCON, s.r.o. sporné motorové vozidlo, čo neurobil, vozidlo naďalej užíval až do roku 2011, z čoho je zrejmé, že tvrdené neodstrániteľné vady motorového vozidla zjavne neboli takého charakteru, aby bránili žalobcovi v riadnom užívaní vozidla, preto mal okresný súd za to, že škoda nevznikla žalobcovi z dôvodu nesprávne podanej žaloby žalovaným v konaní vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp.zn. 9Cb/174/1998, ale v dôsledku pochybenia žalobcu, v čase keď odstupoval od zmluvy, teda v čase, keď si zvolil práve túto možnosť uplatnenia nároku zo zodpovednosti za vady, vyplývajúcu z ustanovenia § 436 ods. 1 Obchodného zákonníka.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 18. novembra 2015, sp.zn. 3Co/107/2014 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorý sa týkal veci samej ako vecne správny potvrdil; vo výroku, ktorým okresný súd uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania, rozsudok okresného súdu zrušil a v uvedenom rozsahu mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo vzťahu k potvrdzujúcemu výroku odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vo veci samej vecne správny, preto ho podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. Uviedol, že žalobca a žalovaný mali vzťah založený na základe zmluvy o poskytovaní právnej služby, „nejednalo sa o konanie bez príkazu“, preto je daná aplikácia zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii, nie zákona č. 40/1964 Z.z., Občianskeho zákonníka. Zmluva o poskytovaní právnej služby bola uzavretá, keď klient (žalobca) požiadal advokáta (žalovaného) o poskytnutie služby a advokát prejavil vôľu službu klientovi poskytnúť, dôkazom čoho je plná moc na zastupovanie z 5. júna 1997. Zdôraznil, že zodpovednosť advokáta je založená na súčasnom splnení troch predpokladov: a) činnosť súvisiaca s výkonom advokácie, b) vznik škody, c) príčinná súvislosť medzi činnosťou advokáta súvisiacou s výkonom advokácie a vznikom škody a popísal dôvody, prečo nepovažuje tieto predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za žalobcom tvrdenú vzniknutú škodu splnené, pričom uviedol, že sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Zaujal stanovisko k jednotlivým odvolacím námietkam žalobcu, pričom k odvolacím námietkam, ktoré sa týkali veci samej (kde odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil) uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie nepovažuje za nepreskúmateľný a ani arbitrárny, nakoľko z obsahu jeho odôvodnenia je zrejماً logika úvah súdu pri skutkovom a právnom odôvodnení rozhodnutia; inú vadu majúcu za následok nesprávne rozhodnutie v merite veci v postupe súdu prvej inštancie nezistil.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Uviedol, že so závermi odvolacieho súdu nesúhlasí. Poukázal na to, že v odvolaní vzniesol námietku zaujatosti voči všetkým sudcom Krajského súdu v Košiciach ako súdu odvolacieho. O tejto námietke zaujatosti rozhodol Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 6. mája 2014 (sp.zn. 1 Nc16/2014) tak, že sudcovia Krajského súdu v Košiciach nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto veci, on však napriek uvedenému rozhodnutiu najvyššieho súdu trvá na tom, že sudcovia Krajského súdu v Košiciach mali byť z rozhodovania v danej veci vylúčení, tak ako boli z rozhodovania v danej veci vylúčení sudcovia

Okresného súdu Michalovce, ktorí sa cítili byť zaujatí, pretože so žalovaným mali osobné vzťahy, a to na základe rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach. Navrhol, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, (ktorý sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie stotožnil) sa v potrebnom rozsahu nezaoberali vykonanými dôkazmi, tieto nedostatočným spôsobom vyhodnotili, v dôsledku čoho nezistili správne skutkový stav veci, na ktorý potom „nedostatočne aplikovali zodpovednosť žalovaného za jeho konanie“. Žalobca v dovolaní ďalej uviedol, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je nepresvedčivé, pretože nedáva odpoveď na všetky jeho argumenty prezentované v konaní. Tým, že odvolací súd odkázal na dôvody rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré sú podľa názoru odvolacieho súdu podrobné a zodpovedajúce zákonu, podľa dovolateľa spôsobil nepreskúmateľnosť svojho rozsudku, ktorá spočíva v tom, že rovnako ako súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku „sa obmedzil len na konštatovanie obsahu vyjadrení strán sporu, poukázal na nedostatky na strane žalobcu, nezaoberal sa konaním žalovaného, pričom sa v potrebnom rozsahu nevysporiadal s argumentáciou žalobcu“.

5. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolanie žalobcu nepovažuje za dôvodné, pričom zdôraznil, že tak rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj súdu odvolacieho, ktorý sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie stotožnil, považuje za správne a zákonné. K jednotlivým dôvodom dovolania žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že ich nemožno považovať za relevantné, pretože a) pokiaľ žalobca namieta, že na odvolacom súde rozhodovali vylúčení sudcovia, tak on sám v dovolaní uviedol, že o jeho námietke zaujatosti vznesenej voči sudcom odvolacieho súdu najvyšší súd rozhodol tak, že sudcovia odvolacieho súdu nie sú v tejto veci z prejednávania a rozhodovania vecí vylúčení, b) odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je tak z formálneho, ako aj z vecného hľadiska presvedčivé a presvedčivé, pričom aj z rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR vyplýva, že súd nemusí dať vo svojom rozhodnutí odpoveď na každú jednotlivú námietku, ale len na tú, ktorá je z hľadiska rozhodnutia vo veci podstatná (napr. rozhodnutie ústavného súdu sp.zn. IV ÚS 115/03 z 3. júla 2003). Navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť a žalovanému priznať náhradu trov dovolacieho konania.

6. KOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, vystupujúca v konaní pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom v zmysle právnej úpravy platnej a účinnej do 30. júna 2016 ako vedľajší účastník na strane žalovaného, vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s vyjadrením žalovaného, má za to, že na podanie dovolania neboli splnené podmienky, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, označila za presvedčivé. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol a priznal jej náhradu trov konania.

7. Z obsahu spisu vyplýva, že dovolateľ podal dovolanie dňa 7. marca 2017, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb., Občianskeho súdneho poriadku. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť nový procesnoprávny predpis, zákon č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C.s.p.“). Podľa ustanovenia § 470 ods. 1, 2 veta prvá C.s.p., ktoré rieši použitie novej procesnej úpravy na konania začaté pred nadobudnutím jeho účinnosti: „Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované“. Z citovaného ustanovenia § 470 ods. 1 a 2, veta prvá C.s.p. je zrejmé, že pokiaľ dovolateľ podal dovolanie za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb., Občianskeho súdneho poriadku, potom jeho účinky zostali zachované aj po nadobudnutí účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z., Civilného sporového poriadku (1. júla 2016).

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

9. Vzhľadom k tomu však, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (7. marca 2016), t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb., Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“), posudzoval dovolací súd procesnú prípustnosť podaného dovolania podľa § 236, § 237 a § 238 O.s.p. Dôvodom pre

takýto postup dovolacieho súdu je rešpektovanie základných princípov Civilného sporového poriadku, tak aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane legitímnych očakávaní sporových strán o zachovaní kontinuity dovolacieho konania, ktoré sa začalo, avšak neskončili sa za účinnosti skoršej právnej úpravy (Čl. 2 ods. 1 a 2 C.s.p.), ako aj potreba ústavne konformného a eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C.s.p.).

10. Žalobca napadol dovolaním potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v merite veci potvrdil. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo možné dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

11. Pri skúmaní prípustnosti dovolania z hľadiska § 238 O.s.p. dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie podľa § 238 O.s.p. nie je v danom prípade prípustné, pretože rozsudok odvolacieho súdu v dovolaní napadnutom výroku nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým by bolo dovolanie prípustné. Dovolanie žalobcu teda v zmysle § 238 O.s.p. nevyvolalo účinky, ktoré by umožňovali uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

12. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by konanie malo niektorú z procesných väd taxatívne uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. (tzv. zmätočnosťnú vadu konania). Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca v dovolaní namietal, že odvolací súd rozsudok v dovolaní napadnutej časti nedostatočne odôvodnil v dôsledku čoho je arbitrárny a nepreskúmateľný, že nedostatočne vyhodnotil vykonané dôkazy a v spojení s tým neúplne zistil skutkový stav veci, že vec nesprávne právne posúdil („nedostatočne aplikoval zodpovednosť žalovaného za jeho konanie“) a tiež to, že konanie pred odvolacím súdom trpí zmätočnosťnou vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p., pretože na odvolacom súde rozhodovali sudcovia, ktorí mali byť z rozhodovania v danej veci vylúčení.

13. Pokiaľ ide o dovolateľom tvrdenú nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti (t.j. v časti vzťahujúcej sa k výroku, ktorým odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v merite veci potvrdil), dovolací súd uvádza, že tvrdenie dovolateľa o tom, že rozhodnutie dovolacieho súdu je nepreskúmateľné, nepovažuje za dôvodné. Podľa zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3. decembra 2015, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016 a ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., pričom len výnimočne môže zakladať prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“ (v tom prípade ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje základné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie).

13.1. Vychádzajúc z uvedeného stanoviska má dovolací súd za to, že obsah spisu v prejednávanej veci nedáva žiadny podklad na to, aby sa uplatnila druhá časť vyššie citovanej právnej vety. Z hľadiska náležitostí vyžadovaných ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., (platným a účinným v čase rozhodnutia odvolacieho súdu) na riadne odôvodnenie rozhodnutia je postačujúce, ak súd v odôvodnení rozhodnutia stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia. Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti spĺňa požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie rozsudku v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., keďže ním bola daná odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa predmetu konania z hľadiska skutkového a právneho posúdenia veci. Z obsahu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu sú zrejmé všetky podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd rozhodol tak ako rozhodol. Odvolací súd sa v merite veci (s výnimkou rozhodnutia o trovách konania) stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a na doplnenie správnosti jeho dôvodov zdôraznil, prečo považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne. V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred

odvolacím súdom tvorí jeden celok, pričom rozsudok odvolacieho súdu tvorí s potvrdeným rozsudkom (prípadne s jeho potvrdenou časťou) súdu prvej inštancie organickú jednotu.

13.2. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.); rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj rozhodnutie súdu prvej inštancie.

13.3. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že v časti, v ktorej odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, sa v plnom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, čo mu umožňovalo v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. vypracovať tzv. skrátené odôvodnenie rozhodnutia. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, aké bolo stanovisko žalovaného k uplatnenému nároku, ktoré skutočnosti mal súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil, pričom sa vysporiadal aj s odvolacími námietkami žalobcu. Dovolateľ preto nedôvodne namietal nespreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti. V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad.

14. Žalobca v dovolaní ďalej namietal, že odvolací súd (rovnako ako súd prvej inštancie) sa v potrebnom rozsahu nezaoberal vykonanými dôkazmi, tieto nesprávne vyhodnotil v dôsledku čoho nesprávne zistil skutkový stav veci. Vo vzťahu k uvedenej dovolacej námietke žalobcu dovolací súd uvádza, že nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu/zov nezakladá procesnú vadu majúcu za následok prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. V uvedenej súvislosti poukazuje dovolací súd na naďalej (t.j. aj po nadobudnutí účinnosti novej procesnoprávnej úpravy) aktuálne a použiteľné závery najvyššieho súdu vyjadrené tak v jeho judikátoch R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a R 6/2000 2, ako aj v jeho rozhodnutiach - napr. sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012.

15. Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa nesprávnych právnych záverov v otázke zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu žalobcu, najvyšší súd uvádza, že ak súdy nižšej inštancie dospeli k nesprávnym právnym záverom, uvedená skutočnosť môže mať za následok nesprávne právne posúdenie veci, nie však odňatie možnosti pred súdom konať. Nesprávne právne posúdenie nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania (strane sporu) neznemožňuje realizáciu jeho procesných oprávnení (R 54/2012, rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010, 8 ECdo .170/2014. V nadväznosti na uvedené dovolací súd poukazuje tiež na záver Ústavného súdu SR vyjadrený v jeho rozhodnutí sp.zn. IV. ÚS 196/2014, podľa ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

16. K dovolacej námietke žalobcu, podľa ktorej na odvolacom súde rozhodovali v danej veci vylúčení sudcovia, (ktorá skutočnosť by v prípade jej opodstatnenosti zakladala tzv. zmätočnosťnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že z obsahu spisu vyplýva, že potom čo žalobca v rámci podaného odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie (č.l. 745 spisu) vzniesol aj námietku zaujatosti voči všetkým sudcom Krajského súdu v Košiciach, rozhodol o tejto námietke zaujatosti najvyšší súd uznesením sp.zn. 1 Nc 16/2014 zo 6. mája 2014 tak, že „sudcovia Krajského súdu v Košiciach JUDr. Jarmila Sopková Maximová, JUDr. Ladislav Dudíš, JUDr. Angela Čechová a Mgr. Angelika Sopoligová nie sú z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp.zn. 3Co 107/2014 (vec Okresného súdu Rožňava sp.zn. 6C/434/2002) vylúčení; konanie o návrhu žalobcu na vylúčenie ďalších sudcov Krajského súdu v Košiciach s odkazom na ustanovenie § 15a ods. 1 O.s.p. a § 104 ods. 1 prvá veta O.s.p., zastavil.

16.1. Podľa záhlavia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sp.zn. 3Co/107/2014 z 18. novembra 2015, vo veci odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 6C/434/2002-716 zo 4. decembra 2013 rozhodoval senát Krajského súdu v Košiciach v zložení: JUDr. Jarmila Sopková Maximová (predsedníčka senátu), JUDr. Ladislav Duditš a Mgr. Angelika Sopoligová ako členovia senátu, tzn., že vo veci odvolania žalobcu proti uvedenému rozsudku okresného súdu rozhodovali sudcovia, ktorých najvyšší súd rozhodujúci o námietke zaujatosti vznesenej žalobcom z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp.zn. 3Co/107/2014 nevyhlásil, pretože dospel k záveru, že z obsahu námietky zaujatosti ani z ďalšieho obsahu spisu neboli z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. zistené žiadne relevantné okolnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že je daný dôvod pochybovať o nezaujatosti sudcov senátu 3Co Krajského súdu v Košiciach.

16.2. Z uvedeného je zrejmé, že dovolacia námietka žalobcu, ktorej podstatou je tvrdenie, že vo veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp.zn. 3Co/107/2014 rozhodovali vylúčení sudcovia neobstojí, pretože tvrdenie žalobcu nemá oporu v existujúcom právnom stave založenom rozhodnutím najvyššieho súdu sp.zn. 1 Nc 16/2014 zo 6. mája 2014. Odvolací súd sa teda z vyššie uvedených dôvodov nemohol dopustiť zmätočnej vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p.

17. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu, ako dovolanie, ktoré nie je prípustné podľa ustanovenia § 238 O.s.p. a ani podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ a písm. g/ O.s.p., podľa § 447 písm. c/ C.s.p. odmietol.

18. O trovách dovolacieho konania žalovaného rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 C.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia. Takouto formuláciou výroku o náhrade trov dovolacieho konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné (§ 232 ods. 1 C.s.p.). KOOPERATIVE poisťovni, a.s. Vienna Insurence Group, so sídlom v Bratislave, vystupujúcej v dovolacom konaní na strane žalovaného však dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi nepriznal, pretože jej preukázateľne žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli.

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.